

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἥκουσα φωνὴν ὅπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ - "Ετος ΙΖ"
Φλώρινα - αριθμ. φύλλου 719

Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου (Ματθ. 9,1-8)
30 Ιουλίου 2000

Συντάκτης + επίσκοπος
Αὔγουστινος Ν. Καντιωτης

Τὸ φοβερώτερο βάρος

«Ἐἶπε τῷ παραλυτικῷ Θάρσει, τέκνον ἀφέωνται σοι αἱ ἄμαρτίαι σου»
(Ματθ. 9,2)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. "Ἡθελα, ἂν μποροῦσα, τὸ δίδαγμά του νὰ τὸ φυτέψω μέσα σας ὅπως ὁ γεωργὸς φυτεύει τὸ σπόρο στὴ γῆ. Καὶ ἂν αὐτὸ τὸ ἔνιωθε ὁ κόσμος ὅλος, θὰ ἄλλαζε ἡ ὄψι τῆς γῆς.

Μὰ ποιό εἶνε αὐτὸ τὸ δίδαγμα; Πρὶν φθάσουμε σ' αὐτό, θὰ σᾶς κάνω ἔνα ἐρώτημα.

***

"Ἄπ' ὅλα τὰ δυστυχήματα ποιό θεωρεῖτε πιὸ μεγάλο; "Ἄπ' τὴν ἀπάντησι, ποὺ θὰ δώσετε, θὰ σᾶς ζυγίσω καὶ θὰ καταλάθω ἂν εἰστε Χριστιανοί. Σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγία Γραφή, τὸ φοβερώτερο δυστύχημα εἶνε ἡ ἄμαρτία.

"Ήταν κάποτε ἐποχή, ποὺ οἱ ἀνθρωποι ἐφοισθοῦντο καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἄμαρτία. Οἱ μάνες ἔλεγαν στὰ παιδιά· Μὴν τὸ κάνεις αὐτό, εἶνε ἄμαρτία! Κ' ἔκεινα τρέμανε. Τότε ἡ γῆ ἦταν γεμάτη ἀγγέλους. Τώρα κανένας φόβος γιὰ τὴν ἄμαρτία. "Υποτιμοῦν τὸν κίνδυνο ἀπὸ αὐτήν.

Εἴμαστε στὰ χρόνια ποὺ λέει τὸ βιβλίο τοῦ Ἰὼθ, ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς θὰ βρίσκεται σὲ ἀναισθησία. "Οπως πίνει κανεὶς ἔνα ποτήρι κρύο νερὸ τώρα τὸ καλοκαίρι, ἔτσι σήμερα κάνει τὴν πιὸ φοβερὰ ἄμαρτία. "Η ἀδικία, τὰ διαζύγια, οἱ ἐκτρώσεις, ἡ ἀσέθεια, ἡ βλασφημία εἶνε σὰν τὸ κρύο νερὸ τοῦ διαβόλου (βλ. Ἰὼθ 15,16). Δὲν εἶνε τίποτε, λένε, ἡ ἄμαρτία... Σὲ τέτοια ἐποχὴ ζοῦμε.

Καὶ ὅμως ἡ ἄμαρτία εἶνε τὸ φοβερώτερο κακὸ ἀπ' ὅλα· κι ἀπ' τὸν καρκίνο, κι ἀπ' τὴν πυρκαγιά, κι ἀπ' τὸ σεισμό, κι ἀπ' τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας... "Ω ν' ἀνοίγανε τὰ μάτια μας καὶ νὰ βλέπαμε!

Θὰ ποῦν μερικοί, ὅτι τὰ λέω ύπερβολικά. "Οχι. Δὲν σᾶς εἶπα οὕτε τὸ ἔνα χιλιοστὸ τῆς

πραγματικότητος. Νά χα καιρό, θὰ σᾶς ἀνέλua πόσα καὶ ποιά κακὰ φέρνει ἡ ἄμαρτία. Πρῶτα - πρῶτα χτυπάει τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ γιατροὶ τώρα ἄρχισαν νὰ τὸ καταλαβαίνουν καὶ νὰ τὸ παραδέχωνται αὐτό. Κάτι, ποὺ ἀπὸ πολὺ παλιὰ τὸ λέει ὁ Παρακλητικὸς κανόνας· «Ἄπὸ τῶν πολλῶν μου ἄμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή...».

"Ω ἡ ἄμαρτία! Εἶνε δύναμι καταστροφῆς, διαφθορᾶς καὶ ἀποσυνθέσεως. Αποσυνθέτει ὅχι μόνο καὶ τὸν πιὸ γερὸ ἀνθρώπινο ὄργανισμό, ποὺ μιὰ μέρα θὰ πάῃ κι αὐτὸς στὸν τάφο, ἀλλὰ καταστρέφει κάτι μεγαλύτερο καὶ πολὺ πιὸ πολύτιμο. Καταστρέφει τὴν ψυχή.

"Η ἄμαρτία θολώνει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, χτυπάει τὸ συναίσθημα, μολύνει τὴν καρδιά, παίρνει ψαλίδι καὶ κόβει τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ νεῦρο τῆς ψυχῆς εἶνε ἡ θέλησις.

Μὲ ἄρρωστη τὴ θέλησι, ὁ ἀνθρωπὸς μοιάζει σὰν τὸν παραλυτικό, ποὺ μένει ἀκίνητος. Βλέπει τὸ καλὸ μπροστά του, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ. Χτυπᾷ ἡ καμπάνα, κι αὐτὸς δὲν ἔρχεται στὴν ἐκκλησία. "Άλλος πάλι, ἐνῷ χτυπᾷ ἡ πρώτη καμπάνα, χτύπα ἡ δεύτερη καὶ ἡ τρίτη καμπάνα, ἔρχεται ἐκεῖ, κατὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας.

"Οσοι ἀπὸ σᾶς ἔχετε τὴν καλὴ συνήθεια νὰ ἔρχεστε νωρὶς στὴν ἐκκλησία, νὰ εἰστε εὐλογημένοι. "Οταν ἔρχεστε νωρὶς, ἀκοῦτε καὶ τὸν Ἐξάψαλμο, τὰ ἔξι λουλούδια τοῦ ούρανοῦ, ποὺ εἶνε ἔνα μεγαλεῖο.

Πολλὰ βιβλία διάβασα, ἀλλά σὰν τὸν Ἐξάψαλμο δὲν εἶδα. Μακάρι νὰ εἶχα χρόνο νὰ τὸν ἔρμηνεύσω. Ξέρετε τί νοήματα κρύθει; Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλους ποιητάς, γιὰ Πίνδαρο, Εύριπίδη καὶ τοὺς ἄλλους. Πέστε μου γιὰ τὸ

Δαυΐδ· γι' αύτὴ τὴν οὐράνια κιθάρα, γι' αύτὸ τὸ βιολί, γι' αύτὸ τὸ ἀηδόνι τῆς Ἐκκλησίας.

Λέει κάπου λοιπὸν στὸν Ἐξάψαλμο· «Οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὄστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου. ... ὥσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ» (Ψαλμ. 37,4-5). Τί θὰ πῇ αὐτό; "Οτι οἱ ἀμαρτίες εἰνε βουνό, φορτίο βαρύ, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, καὶ ὑποφέρω ἀπὸ τὸ βάρος τους. Καὶ τὸ λέει αὐτὸ ὅχι ἔνας ἄστημος, ἀλλὰ ἔνας ἐνδοξος καὶ πλούσιος βασιλιᾶς, στὸν κολοφῶνα τοῦ μεγαλείου. Ἀναστενάζει ὁ Δαυΐδ καὶ φωνάζει· Θεέ μου, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας ποὺ ψυχοπλακώνει τὴν καρδιά μου.

Φορτίο βαρὺ ἡ ἀμαρτία. Μολύβι, ποὺ ἀν τὸ ρίξης στὴ θάλασσα πάει μὲ δρμὴ στὸν πάτο.

* * *

"Ἐνας μεγάλος ζωγράφος ζωγράφισε τὸν ἀμαρτωλὸ σὰν ἀχθοφόρο, σὰν χαμάλη, ποὺ ὁ διάθιλος τὸν φόρτωσε φορτίο βαρύ, καὶ τὸ δεσε πάνω του καλὰ μ' ἔνα συρματόσχοινο. Μετὰ τὸν ἄφησε. Προχώρα, τοῦ λέει, μὲ τὸ φορτίο καὶ νὰ δοῦμε ποιός θὰ σὲ λύσῃ.

Προσπαθοῦσε ὁ ταλαιπωρος νὰ λυθῇ. Κουράστηκε. Ποτάμι ἔτρεχε ὁ ἴδρωτας του. "Ἐπεσε κάτω, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτε.

Κάποια στιγμὴ εἶδε νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά του οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτων, ἀλλὰ μεγάλα πνεύματα. Σᾶς παρακαλῶ πολύ, τοὺς εἶπε, λύστε με ἀπὸ τὸ φορτίο! Αὔτοὶ ὅμως κάθονταν καὶ φιλοσοφοῦσαν γιὰ τὸ φορτίο. Τὸ ἔξεταζαν, τὸ ἐρευνοῦσαν, τὸ ζύγιζαν. Μὰ κανείς τους δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ οὕτε κάτι ἐλάχιστο ἀπὸ τὸ βάρος. Ἡταν ὁ ἀνθρωπος ἀπελπισμένος. Ἀναστέναζε καὶ ἔκλαιγε.

"Ἐπὶ τέλους πέρασε κ' ἔνας ἀσκητὴς μὲ τὸ ῥαθδὶ του. Αὔτὸς τοῦ εἶπε· "Ανθρωπέ" μου, ἀν θές νὰ λυτρωθῆς, βλέπεις αὐτὸ τὸ ἄνηφοράκι; Ἀνέβα στὴν κορυφή, καὶ τότε θὰ πέσῃ ἀπὸ τοὺς ὕμους σου τὸ φορτίο ποὺ ἔχεις. Ο ἀνθρωπος πίστεψε στὰ λόγια του. Μπουσουλώντας σιγὰ - σιγὰ ἀνέβηκε στὴν κορυφή. Κ' ἔκει τί εἶδε; Εἶδε τὸν Κύριο ἔσταυρωμένο, ποὺ ἔλαμπε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Καὶ ὁ ἔσταυρωμένος τοῦ λέει· «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11,28). Καὶ πίστεψε ὁ ἀνθρωπος ὅτὸ Χριστὸ καὶ εἶπε· Σὺ εἶσαι ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄγγελοι πέταξαν ἀπὸ τὰ οὐράνια, ἔκοψαν τὰ δεσμὰ καὶ ἐλευθέρωσαν τὸν ἀνθρωπο. Αὔτοματως ἔφυγε ἀπὸ τὴν πλάτη του τὸ φορτίο. Ἀκούστηκαν τότε μου-

σικὲς καὶ ἐμβατήρια οὐράνια. Γιατὶ εἶπε ὁ Χριστός· «Χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι» (Λουκ. 15,7).

* * *

'Αδέλφια μου, δὲν εἶνε λόγια αὐτά, δὲν εἶνε ποίησις, δὲν εἶνε ζωγραφιά. Εἶνε μιὰ πραγματικότης. Καθένας ἀπὸ μᾶς ἔχει πάνω στοὺς ὕμους του τὶς ἀμαρτίες του. Αύτές εἶνε τὸ μεγαλύτερό μας δυστύχημα, ποὺ ἔχει συνέπειες καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο.

'Απὸ τὸ Γολγοθᾶ ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ· 'Ελατε, ἀμαρτωλοὶ ὁδοιπόροι τοῦ κόσμου· γυναικες καὶ ἄνδρες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί. 'Ελατε γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τοὺς ὕμους σας τὸ φορτίο καὶ νὰ σᾶς ξεκουράσω.

Δόξα στὸ Χριστό! Αύτός, σὰν τὸν μυθικὸ 'Ατλαντα, σηκώνει τὶς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου.

Τὸ φάρμακο κατὰ τῆς ἀμαρτίας εἶνε ἔνα ἡ ἀκράδαντη πίστι στὸ Χριστό. Ποιά πίστι; ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὅχι ἔνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Σωτῆρας τοῦ κόσμου.

Κοίταξε τὸ ἄγιο ποτήριο μὲ πίστι. Μιὰ σταγόνα ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καίει τὰ ἀμαρτήματα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ κάθε ἀμαρτία. Αύτό εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς πίστεώς μας, αὐτό ἡ ἐλπίδα μας.

Εἶπα στὴν ἀρχή, ὅτι ὅλὴ ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἔχει ἔνα δίδαγμα. 'Ασθενής καὶ παράλυτος, ποὺ εἶχε μολύβι τὸ κορμί του, ἀλλὰ καὶ πιὸ μολύβι τὴν ψυχή του, ἥταν ὁ παραλυτικὸς τοῦ Εὐαγγελίου. 'Εμεῖς βλέπουμε τὸ κορμί του, ὁ Χριστὸς βλέπει τὴν ψυχή του. Γι' αὐτὸ δὲν τοῦ λέει πρῶτα τὸ «"Ἐγειρε καὶ περιπάτει», ἀλλὰ τὸ «'Αφέωνται σου αἱ ἀμαρτίαι σου» (5). Λοιπόν, μεγαλύτερη προσοχὴ νὰ ἔχουμε στὴν ψυχὴ ἀπ' ὅ,τι στὸ σῶμα.

'Η χάρις τοῦ Θεοῦ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια μας καὶ νὰ φυλαχθοῦμε ἀπ' τὸ κεντρὶ τῆς ἀμαρτίας. 'Ο ἀπόστολος Παῦλος λέει· «'Αποστυγοῦντες τὸ πονηρόν» (Ρωμ. 12,9), μίσος δηλαδὴ κατὰ τοῦ κακοῦ. Φεῦγε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, λέει καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, «ώς ἀπὸ προσώπου ὅφεως» (Σ. Σειρ. 21,2), σὰν ἀπὸ φίδι. Κι ὅταν πέφτουμε σὲ ἀμάρτημα, νὰ τὸ θεωροῦμε μεγάλο δυστύχημα τῆς ζωῆς σας. 'Αλλὰ νὰ μὴν ἀπελπιστοῦμε. Διότι φτάνει μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ μᾶς ξεπλύνῃ. 'Ο Χριστός, ποὺ δέχτηκε ὅλους τοὺς ἀμαρτωλούς, θὰ δεχτῇ κ' ἐμᾶς καὶ θὰ μᾶς πῇ· «Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου» (Ματθ. 9,2).

Τῆς ἀφέσεως αὐτῆς εἴθε νὰ τύχουμε ὅλοι ἐν Χριστῷ Ιησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν. 'Αμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγούστινος